

Η ΑΡΧΑΙΟΛΑΤΡΙΑ ΩΣ «ΑΤΡΑΠΟΣ» ΤΗΣ «ΝΕΑΣ ΕΠΟΧΗΣ» ΣΤ'

Θεωρητική βάση και κοσμοθεωριακές θέσεις τῶν νεοειδωλολατρῶν

ὑπό πρωτοπρεσβυτέρου Κυριακοῦ Τσουροῦ, Δρος Θεολογίας,
Γραμματέως τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπί τῶν αἱρέσεων

Υπεστήριξα ἤδη ἀπό τὴν ἀρχὴν ὅτι ἡ νεοειδωλολατρία εἶναι ρεῦμα τῆς «Νέας Ἐποχῆς» μὲ ὅλα τὰ χαρακτηριστικά της καὶ τίς περὶ Θεοῦ, κόσμου καὶ ἀνθρώπου ἀντιλήψεις της. Ἐδῶ θὰ μεταφέρω ἀποσπάσματα κειμένων τῶν διαφόρων νεοειδωλολατρικῶν ἐντύπων καὶ ἀρθρῶν, πού δημοσιεύτηκαν κατὰ καιροὺς σὲ ἀρχαιολατρικά περιοδικὰ καὶ τὰ ὁποῖα ἀποκαλύπτουν αὐτὴν τὴν θεωρητικὴν βάση τῶν ὁμάδων αὐτῶν.

Εἶναι χαρακτηριστικὸ ὅτι σὲ ἀρκετὰ ἔντυπα τῶν ὁμάδων αὐτῶν δημοσιεύεται ἀπόσπασμα τοῦ Ἐμπεδοκλῆ, τὸ ὁποῖο στηρίζει τὴν ὀλιστικὴν τοποθέτησή τους ἐναντι τοῦ κόσμου: «Τὸ ἓνα σχηματίσθηκε ἀπὸ τὸ πολλαπλό. Σὲ μιὰ ἄλλη στιγμή, χωρίστηκε καὶ ἀπ' τὸ ἓνα ἐξῆλθε τὸ Πολλαπλό». (Ἑλληνικὴ Φλόγα, τευχ. 4/1995, τελευταία ἐσωτερικὴ σελίδα). Ἐδῶ, δὲν μᾶς λέει, βεβαίως πῶς βρέθηκε ἤδη νὰ ὑπάρχει τὸ «πολλαπλό». Ἐπίσης, δημοσιεύεται ποίημα τοῦ Jordano Bruno μὲ τίτλο «Ἐν τὸ Πᾶν», τὸ ὁποῖο καταλήγει: «Ἀγαθὸ τὸ Πᾶν. Ἐν τὸ Πᾶν. Τὸ ὑπέρτατο», συνοδεύοντάς το μὲ τὴν παράσταση τοῦ οὐροδόρου ὄφως, ὁ ὁποῖος στό κέντρο ἔχει τὴν φράση «ἐν τὸ Πᾶν» (Ἑλληνικὴ Φλόγα τευχ. 2/1995 τελευταία ἐσωτερικὴ σελίδα, τευχ. 4/1995 σ.5).

Σὲ ἄλλο περιοδικὸ διαβάξομε ὑπὸ τὸν τίτλο «Ἡ ἐπανένωση μὲ τὸ Ἔνα», τὰ ἐξῆς: «Κάθε ἀνθρώπος ἔχει τὴν δυνατότητα νὰ προιδιάσει τὸ εἶναι του σὲ Θεό. Καὶ αὐτὸ ἐπειδὴ ἀντιπροσωπεύομε ὅλοι μας ἓνα μικρὸ ἀπειροελάχιστο κομμάτι τῆς Πρωταρχικῆς Ἰδέας» (Διπτετές τευχ. 1/1991, σελ. 6).

Στὸ ἴδιο περιοδικὸ μὲ τίτλο «Περὶ Δημιουργίας» διαβάξομε: «Ἔνα ἀπὸ τὰ πλέον ἐξωφρενικὰ ζητήματα πού ἔχουν τεθεῖ ἀπὸ τοὺς "μονοθεϊστές" σὲ ὅλη τὴν διάρκεια τῆς ὑπαρξῆς τους, εἶναι αὐτὸ τῆς δημιουργίας τοῦ Κόσμου ἀπὸ τὸν Θεό... Ἐμεῖς ὡς αὐτόφωνοι ἀνθρώποι καὶ γινώστες τῶν περιβαλλόντων πραγμάτων, ἀρνούμεθα κατηγορηματικὰ νὰ δεχθοῦμε αὐτὴ τὴν ἀποψη... Ἀποδεικνύεται γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ ἡ πολὺ μεγάλη ἀλήθεια τῆς Θεογονίας τῶν προγόνων μας, ἡ ὁποία θέτει τοὺς θεοὺς ἐντὸς τοῦ κόσμου καὶ ὄχι ἐκτὸς αὐτοῦ...». Καὶ καταλήγει: «...Προβάλλει ξεκάθαρη ἡ Ἑλληνικὴ ἀπάντηση ἀπ' τὰ βᾶθη τῶν αἰώνων: "τὸν κόσμον τοῦτο πού εἶναι ἴδιος γιὰ ὅλους, μήτε θεός, μήτε ἀνθρώπος τὸν δημιούργησε.

Μὰ ὑπῆρχε πάντα, εἶναι καὶ θὰ συνεχίζει νὰ εἶναι, φωτιὰ αἰώνια καὶ ζωντανὴ πού ἀνάβει μὲ μέτρο καὶ σθῆνει μὲ μέτρο" (σημείωση δική μας: χωρὶς νὰ μᾶς λέει ποιὸς καθορίζει τὸ μέτρο αὐτό) Διπτετές τευχ. 6/1994 πίσω ἐξώφυλλο).

Τίς ἴδιες δοξασίες δρῖσκομε σὲ ὀμιλία τοῦ δικηγόρου παρ' Ἀρείῳ Πάγῳ Παν. Θαλλάση, δημοσιευμένη στὴν ἐφημερίδα «Ἑλληνικὴ Ἀγωγή» (σὲ συνεργασία μὲ Ε.Μ. Πολυτεχνεῖο) ὅπου, μιλώντας γιὰ τὰ Ἑλληνικὰ Μυστήρια, ὑποστηρίζει ὅτι ἡ ἀνθρώπινη συνείδηση «μὲ τὴν βοήθεια τῶν δυνάμεων τοῦ ἀνθρώπινου πνεύματος» μπορεῖ νὰ ἔλθει διὰ τοῦ Ἀπόλλωνα σὲ ταύτιση «μὲ τὸ ἀπέραντο θεῖο, συμβολιζόμενο μὲ τὴν Μεγάλῃ Μητέρα Ρέα - Γῆ...» (Ἑλληνικὴ Ἀγωγή, φ.4/1996 Ποσειδῶν - Δεκέμβριος, σ.3, πρῶλ. καὶ Κουτούλα Διαμ. «Μονοθεϊσμός» καὶ «Δωδεκάθεον». Δαυλός 134/1993 σελ. 7763 κ.ἑξ., Ποσειδῶν - Δεκέμβριος 1996, καὶ ἐπιστολὴ ἀναγνωστῶν στό Διπτετές, τ.13/1995, σελ.34).

Τέλος, στό περιοδικὸ Διπτετές, ὑπὸ τὸν τίτλο «Μιλᾶμε ὑπὲρ τῆς Ἀρχαίας Ψυχῆς» ὑπογραμμίζεται: «...ἦταν φυσιολατρευτικὴ: ἔβλεπε δηλαδή τὸ θεῖο νὰ ἐνυπάρχει μέσα σὲ ὅλες τίς ἐκδηλώσεις τῆς Φύσης... σεβόταν τὴν ποικιλία τῶν θρησκευτικῶν μύθων, συμβόλων καὶ ἀπειρων μορφῶν τοῦ θεοῦ, θεωρώντας τίς τελευταῖες σὰν φυσικὸ ἀποτέλεσμα τῆς διάχυσης τοῦ θεοῦ μέσα στίς ἀμέτρητες λειτουργίες καὶ ἐκδηλώσεις τῆς Φύσης» (τευχ. 15/1996 ἐσωτερικὴ σελίδα ὀπισθόφυλλο).

Εἶναι σαφές, λοιπόν, ὅτι ἡ νεοεποχίτικη δοξασία τῆς ὀλιστικῆς θεωρήσεως τοῦ κόσμου ἀποτελεῖ τὴν κεντρικὴν θεωρητικὴν βάση τῆς νεοειδωλολατρίας. Δέν διαφέρει σὲ τίποτε ἀπὸ τὸν ἀτόλυτο μονισμό τῶν ἀποστόλων τῆς «Νέας Ἐποχῆς», τοῦ Fritjof Capra ἢ τοῦ Georg Trevelyan καὶ ὄλων τῶν ἄλλων πολυνύμων ὁμάδων τῆς «Νέας Ἐποχῆς», ὅπου ὁ Θεός δέν ἐκλαμβάνεται ὡς πρόσωπο, ἀλλὰ ταυτίζεται μὲ τὴν «Ψυχὴ Ὀλότητα» ἢ τὸ «Παγκόσμιο ἢ Συμπαντικὸ Πνεῦμα», τὸ ὁποῖο εἶναι ἡ ζῶσα ἐνέργεια» (πρῶλ. π. Ἀ. Ἀλεξιάδου, Διαλογισμὸς ἢ Προσευχή, σ. 67-77).

Σὲ ἄλλα σημεία τῶν κειμένων τῶν ρευμάτων αὐτῶν ὁμολογεῖται ἡ θεοποίηση τῆς Φύσεως καὶ μάλιστα τῆς Φύσεως ὡς «αὐτογέννητης, αἰώνιας καὶ

γενέτειρας ὄλων τῶν θεῶν». Διαβάζουμε σέ περιοδικό: «Αντίθετα ἀπό τίς λεγόμενες “μονοθεϊστικές” θρησκείες, ἡ ἑλληνική κοσμοαντίληψη, ὅπως καί οἱ ἄλλες αὐτόχθονες προχριστιανικές λατρεῖες ὁλόκληρου τοῦ πλανήτη, δέν θεωρεῖ τή Φύση δημιουργία ἐκ τοῦ μηδενός κάποιου ἀπολυταρχικοῦ θεοῦ πού βρίσκεται ἔξω ἀπό αὐτήν, ἀλλά τουναντίον αὐτογέννητη, αἰώνια καί γενέτειρα ὄλων τῶν θεῶν, οἱ ὅποιοι εἶναι συμπαντικές δυνάμεις καί ἐνέργειες πού ὑπακούουν στούς αἰώνιους καί ἀναλλοίωτους Νόμους της. Κατ’ ἐξαιρέση γιά ἐμᾶς τούς Ἕλληνες, οἱ θεοί μας ἐκτός ἀπό φυσικές δυνάμεις καί ἐνέργειες εἶναι ἐπίσης καί ιδέες, δηλαδή ὑπαρκτές θεῖες ὀντότητες πού ἀπλῶς προσλαμβάνονται ἀπό τόν ἀνθρώπινο νοῦ: Ἐλευθερία, Δίκη, Εἰρήνη, Ἄρμονία, Εὐνομία κ.ο.κ.» (Διπτετές Ποιοί εἴμαστε, Ἡ κοσμοαντίληψή μας, σ.2, Πρὸλ. Ἑλληνική Ἀγωγή, φ.4/ Δεκέμβριος 1996).

Γιά τούς νεοειδωλολάτρεις «Ἡ Γαῖα εἶναι ἓνα ζωντανό ὄν. Εἶναι ἡ θεά πού ἐπιστρέφει μετά ἀπό χιλιάδες χρόνια καί διεκδικεῖ τόν ἀρχικό της θρόνο στόν κόσμο καί στίς ψυχές τῶν ἀνθρώπων. Οἱ τελετουργίες μας εἶναι μιά ἐπίκληση στό πνεῦμα τῆς γῆς καί μιά ὠθηση γιά πνευματική ἀφύπνιση» (Δήλωση στό περιοδικό Θησαυρός 5.11.91 σελ. 35). Γι’ αὐτό γιά νά «σωθεῖ» ἡ Φύση σήμερα ἀπό τήν οικολογική καταστροφή εἶναι «ἀμεση ἀνάγκη» νά στραφούμε στή «λατρεία τῆς Φύσης»... «...διότι μιά Οἰκουμένη πού μαστίζεται ἀπό τά γιγάντια οικολογικά προβλήματα ἔχει ἀμεση ἀνάγκη ἀπό τή λατρεία τῆς Φύσης καί ὄχι ἀπό ξεπερασμένες δοξασίες -ἀνυπόστατες φιλοσοφικά ἀλλά πανίσχυρες οἰκονομικά- πού διδάσκουν τό μῖσος ἔναντι στή Φύση, στήν κάθε της ὄψη, μορφή καί ἐκδήλωση. Ἡ Μάνα-Γῆ, ἡ Γῆ-Μήτηρ, ἡ Δήμητρα θά σωθεῖ μονάχα ἀπό ἐκείνους πού θά τήν ἀγαπήσουν σάν μητέρα καί θά τήν λατρεύουν ὡς θεά». (Τρίτο Μάτι, Μάριου Βερέττα, ἔνθετο σελίς 3, Ὀκτ. 1997).

Ἡ Φύση ἐδημιούργησε τούς θεούς καί ὄχι ὁ Θεός τήν φύση. Ὁ ἀληθινός Θεός εἶναι ἀνύπαρκτος: «Εἴμαστε Ἕλληνες, καί οἱ Ἕλληνες οἱ πραγματικοί δέν πιστεύουν σέ κανένα δικτατορικό ὑπερκόσμο ὄν, πόσο μάλλον ὅταν αὐτό εἶναι ἀπό πάνω καί σκεπτομορφικό, ἦτοι ΑΝΥΠΙΑΡΚΤΟ, ὅπως εἶναι οἱ ἐβραιογενεῖς Γιαχβάς καί Σατανᾶς» (Διπτετές, τεῦχος 6, σ.28). Δηλαδή ἐδῶ θρυσκόμαστε πλέον σέ κατάσταση πλήρους ἀθεΐας, ἡ ὁποία ξεκινᾷ ἀπό τήν προϋπόθεση τῆς ἀνυπαρξίας προσωπικοῦ θεοῦ, στή θέση τοῦ Ὁποίου, ὡς δημιουργική Ἀρχή ὑπῆρξε ἡ ἴδια ἡ Φύση ἢ καί τό χάος: «Τό χάος εἶναι ἡ δημιουργική ἀρχή τῶν ὄντων... δηλ. ὁ ἀναρχος καί ἀνεξέλεγκτος δυναμισμός ὁ κενός ὄντολογικά...» (ἀπό ἐπιστολή δημοσιευμένη στό Διπτετές τεῦχος 13/1995 σ.33). «Ἐν Ἀρχῇ λοιπόν ὑπῆρξε τό δημιουργικό Ἀχανές. Οὔτε ὁ Γιαχβέ, οὔτε καί κανένας ἄλλος συμπαντικός μα-

στροχαλαστής». (Διπτετές τεῦχος 6/1994, σ.12, Πρὸλ. καί Ε. Μπεζῆ, Ἑλληνική Κοσμολογία καί Π. Διαθήκη, Δαυλός 137/1993, σ.7949).

Εἶναι λυπηρόν «οἱ φάσκοντες εἶναι σοφοί» νά ἐπιστρέφουν στήν «μωρίαν» πού ὁ σκεπτόμενος καί φιλοσοφῶν ἀνθρώπος ἀπέρριψε πρό δύο χιλιετηρίδων. Καί οἱ σύγχρονοι νεοειδωλολάτρεις «μετήλλαξαν τήν ἀλήθειαν τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ ψεύδει καί ἐσεδάσθησαν καί ἐλάτρευσαν τή κτίσει παρά τόν κτίσαντα» (Ρωμ. α' 22-25).

Σέ συνέντευξη πού δίνει στό νεοειδωλολατρικό περιοδικό Διπτετές ὁ ἐκπρόσωπος τῆς «Μεγάλης Ἑθνικῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἑλλήνων» διαφαίνονται ὅλες οἱ θεωρητικές βάσεις τοῦ ρεύματος αὐτοῦ. Ἐκτός τῶν ἄλλων, βρίσκουμε σ' αὐτό ἀποκρυφιστικές καί πνευματιστικές διδασκαλίες καί μαγικές δοξασίες, ὅπως αὐτές μέ τά μάρμαρα τῶν ἀγαλμάτων τῶν θεῶν, τά ὅποια, λένε, ἐφτιαχναν ἀπό μάρμαρο «γιατί τό μάρμαρο ἔχει τήν ιδιότητα μέ τήν καθιέρωση νά ἐγκλωβίζει μέσα του τήν ἐνέργεια τοῦ ἀπεικονιζομένου Θεοῦ».

Ἀκόμη βρίσκουμε πολλές πληροφορίες γιά τίς θέσεις οἰκοδομήσεως τῶν εἰδωλολατρικῶν ναῶν, οἱ ὅποιοι ἦσαν, δῆθεν, «συσσωρευτές μαγνητισμοῦ», γιά τά «στοιχεῖα» τῆς Φύσεως, τήν εἰμαρμένη κ.ά. (Διπτετές τεῦχος 4/1993, σ.22 καί ἐξῆς).

Ὁ ἐκπρόσωπος τῆς ΜΕΕΕ, παρουσιάζοντας ἓνα βιβλίο μέ τίτλο «Ἐπιστήμη τῶν Δονήσεων» ὑποστηρίζει ὅτι «ὑπάρχει ἓνα ἀπόκρυφο ὄνομα τοῦ Διός, τό ὁποῖο ἀν προφερθεῖ μέ τό σωστό τόνο καί συντονιστεῖ μέ τό ἀνθρώπινο νευρικό σύστημα, σοῦ δίνει ἓνα ἀκαριαῖο πλήγμα πίσω ἐδῶ στόν ἄτλαντα, στό νεῦρο, καί πέφτεις νεκρός» (Διπτετές, τ.4/1993, σελ.25, οἱ ὑπογραμμίσεις δικές μας).

Ἐνα ἄλλο χαρακτηριστικό γνώρισμα τῆς νεοειδωλολατρίας, πού τήν συνδέει μέ τήν Νέα Ἐποχή, εἶναι ἡ ἔλλειψη διακρίσεως μεταξύ καλοῦ καί κακοῦ: «Δέν πιστεύουμε στήν Ἑβραιοχριστιανική δυαδικότητα» (Διπτετές, τ.4/1993, σ.9 καί 29). «Ἡ προσπάθειά μας εἶναι... νά ξεφύγουν κάποτε (οἱ ἀνθρώποι) ἀπό τόν διπολισμό τῶν ἐννοιῶν “Καλό” καί “Κακό”...» (αὐτόθι, σελ. 30. Πρὸλ. καί τ.6/1994, σελ. 27).

Στήν προσπάθεια νά γίνει πλήρης ὁ διαχωρισμός καί τό «ξεκαθάρισμα» μεταξύ Χριστιανισμοῦ καί νεοειδωλολατρίας καθιερώνεται νέο «ἀρχαῖο ἑλληνικό ἡμερολόγιο», δηλ. παγανιστικό μέ σεληνιακούς μήνες, μέ νέο τρόπο ἀριθμῆσεως τῶν ἐτῶν καί μέ ἀρχαῖα ὀνόματα τῶν μηνῶν, π.χ. «Θαργηλιῶν (Μάιος) τοῦ 1993 ΜΑΧΧ» (Μετά τήν Ἀπαρχή τῆς Χριστιανικῆς Χρονολογίας), ἢ «Ἀνθεστηριῶν», «Γαμηλιῶν», «Μουνιχιῶν» (Διπτετές, τ.4/1993), «Βοηδρομιῶν» (Σεπτέμβριος) (Ἑλληνική Ἀγωγή φ.7), «Ἐλαφοβολιῶν» (Μάρτιος) κ.λ.π.

Ἐπίσης προτείνονται καί ἄλλοι τρόποι χρονολογήσεως ὅπως: «Μαμακτηριῶν, Β' ἔτους τῆς 692ης

Ὀλυμπιάδος» (Διίπετες, 6/1994) ἢ «27 Ἰουνίου 1995 μ.Α.Τ.» (μετά Ἀπολλώνιον Τυανέα) (Διίπετες 13/1995, σ.14) ἢ προτείνεται ἡ χρονολόγηση με ἀρχή τις Ὀλυμπιάδες, π.χ. 2769 ἀπό πρώτης Ὀλυμπιάδος, ἀντί τοῦ 1993 (Διίπετες 4/1993, σ.6) Παράλληλα γίνεται προσπάθεια γιά ἐκτύπωση «Φυσικοῦ Ἀστρο-Ἡλιακοῦ Ἡμεροδείκτη (1993)» (Μεγάλο Παγανιστικό Ἡμερολόγιο, ἐκδόσεις «Στύγα». Βλέπε Διίπετες τ.4/1993, σ. 15 καί ἀρθρο στό περιοδικό Marie Claire, Δεκέμβριος 1991, «Εἰδωλολάτρες στήν Ἑλλάδα τοῦ 1991», σ.190).

Κλείνοντας καί αὐτό τό κεφάλαιο θέλω νά προσθέσω ὅτι μέσα στά διάφορα περιοδικά δίδονται καί πρακτικές ὁδηγίες στούς ὀπαδοῦς γιά τό πῶς νά κίττονται οἱ ναοί καί οἱ βωμοί γιά τίς θυσίες καί ποιός πρέπει νά εἶναι ὁ προσανατολισμός τους· τί λιθάνια καί ἀπό ποιές οὐσίες νά χρησιμοποιοῦν, καί τί προ-

σευχές νά ἀπευθύνουν πρὸς τό «Δωδεκάθεον», μερικές φορές κάκιστες ἀπομμήσεις χριστιανικῶν ὕμνων.

Παροτρύνονται ἐπίσης οἱ ὀπαδοί νά ἐπισκέπτονται τά εἱρεῖνια τῶν ἀρχαίων ναῶν, ὄχι τουριστικά, ἀλλά γιά νά τά καθαρίζουν, νά τά στολίζουν μέ ἀνθή καί νά προσεύχονται σ'αὐτά, νά στολίζουν «τούς βωμούς τῶν προγόνων μας μέ ἀνθή καί πῆλινα γεμάτα προσφορές (ὄσπρια, γάλα, κρασί, μέλι) καί ἀναθήματα...» (Διίπετες τ.13/1995, σ.18, Μοῖρα τ.1/1993, σ.9 ἐξ. Διίπετες 15/1996, σ.24 ἐξ.).

Τέλος προωθεῖται ἡ ἐπάνοδος στήν ἀποτεφρωση τῶν νεκρῶν «σάν πράξη Ἐξελληνισμοῦ καί ἀξιοπρέπειας» («Ἀποτεφρωση; Ἐπάνοδος στίς προγονικές παραδόσεις», Ἑλληνική Φλόγα τ.5). Μάλιστα ἐκκυλοφόρησαν καί ἔντυπο γιά τήν συλλογή ὑπογραφῶν πρὸς καθιέρωση τῆς ἀποτεφρώσεως.

(Συνεχίζεται)

ΙΑ' ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΗ ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΗ ΕΝΤΕΤΑΛΜΕΝΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ ΚΑΙ ΙΕΡΩΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΝ ΔΙΑ ΘΕΜΑΤΑ ΑΙΡΕΣΕΩΝ ΚΑΙ ΠΑΡΑΘΡΗΣΚΕΙΑΣ

(Ἀγ. Ἰωάννης Ρῶσσο, Προκόπι Εὐβοίας, 18-22 Ὀκτωβρίου 1999)

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ τῆς 22-10-1999

«Στά ἐπόμενα δέκα χρόνια οἱ καταστροφικές σέκτες (destructive cults) θά ἀναλάβουν τό ἔργο τῶν ἐγκληματικῶν συνδικάτων. Ἡ πῶ μεγάλη ἐγκληματική ὁμάδα θά εἶναι οἱ σέκτες».

Ἡ συγκλονιστική αὐτή πρόβλεψη πού ἐγινε στό Συνέδριο «Violencia '98» στό Καράκας τῆς Βενεζουέλας, συνοψίζει τό πρόβλημα πού ἀπασχόλησε τήν ΙΑ' Πανορθόδοξη Συνδιάσκεψη Ἐντεταλμένων Ὀρθόδοξων Ἐκκλησιῶν καί Ἱερῶν Μητροπόλεων διά θέματα αἰρέσεων καί παραθρησκείας, πού πραγματοποιήθηκε μέ ἀπόφαση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου στό Ἱερό Προσκύνημα τοῦ Ὁσίου Ἰωάννου τοῦ Ρώσσου, τῆς Ἱ.Μ. Χαλκίδος ἀπό 18 ἕως 22 Ὀκτωβρίου 1999, μέ τήν συμμετοχή τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί Πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Χριστοδούλου, Μητροπολιτῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί τῆς Κρήτης, ἐκπροσώπων τῶν Ὀρθόδοξων Ἐκκλησιῶν καί Ἐντεταλμένων τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί τῆς Κρήτης.

Στήν Συνδιάσκεψη ἐπισημάνθηκε ὅτι οἱ καταστροφικές σέκτες θυμοῦνται τίς θρησκευτικές ἐλευθερίες καί τά ἀνθρώπινα δικαιώματα, μόνον ὅταν θέλουν νά ἐξουδετερώσουν τήν κριτική, πού ἀσκεῖται εἰς βάρος τους, ἐνῶ οἱ ἴδιες τά παραδιάζουν κατάφωρα στή ζωή τῶν ὀπαδῶν τους.

Μελετήθηκε ἐπίσης, τό ἔργο τῶν νεοπροτεσταντικῶν καί πεντηκοστιανῶν ὁμάδων καθώς καί τῶν νεοειδωλολατρικῶν ὁμάδων, οἱ ὁποῖες μέ τήν δῆθεν «ἀρχαιολατρία» τους ἀρνοῦνται τήν συνέχεια καί συνοχή τοῦ πολιτισμοῦ μας καί δηλητηριάζουν τήν συλλογική ἐθνική συνείδηση.

Τέλος, ἐν ὄψει τοῦ γεγονότος τῆς συστάσεως Εἰδικῶν Κοινοβουλευτικῶν Ἐπιτροπῶν σέ χώρες-μέλη τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως γιά τήν μελέτη τῆς δράσης τῶν νεοφανῶν αἰρέσεων καί τῶν ἐξ αὐτῆς κοινωνικῶν συνεπειῶν, διαπιστώθηκε ἡ ἀναγκαιότητα σύστασης ἀναλόγων ἐπιτροπῶν καί στό Ἑλληνικό Κοινοβούλιο, συμφώνως καί πρὸς τίς σχετικές Συστάσεις τοῦ Συμβουλίου τῆς Εὐρώπης (1178/1992 καί 1412/1999). Τό ἴδιο ἐπιτακτική εἶναι ἡ ἀνάγκη δημιουργίας ἐθνικοῦ κέντρου ἔρευνας καί πληροφόρησης γιά τίς σέκτες, ὅπως διαλαμβάνεται στίς προαναφερθεῖσες Συστάσεις τῆς Κοινοβουλευτικῆς Συνελεύσεως τοῦ Συμβουλίου τῆς Εὐρώπης.